

лично смиреніе и подкрепена съсѣдно праведно мышленіе за това що е чловѣкъ и що треба да е.

Кога-то ся случи да стоимъ на крака, не треба да си искривяваме глава-та, нити да я вдигамъ горделиво, треба още да отбѣгнуваме да ся опирамы безъ нужда на стѣни-те или на лакти-те си, да правимъ мятежъ съсѣтѣло-то си, или да ся протягамъ срамотно.

Трѣба, кога-то ще седнемъ, да избираме по добръ по высоките столове, за да увардимъ положеніе то си чинно а не смѣшно. Много срамотно е да си турамы крака та единъ врѣзъ други или да ги движимъ на самъ на тамъ; да ся ублягамъ на столъ-тъ небрежливо, да си мърдамы тѣло то, или да стоимъ криво: треба още да отбѣгнуваме, да не си примѣствамы безъ причина столъ-тъ на кого то сме сѣднали, да не го влачимъ съ мятежъ или да го турямы на нѣкое място неприлично; големо е злонаравіе да избираме по добри те столове. Треба още да укориме развращенни те хора които кога сѣдижтъ да ся згриватъ присвояватъ почти половина та соба.

Треба още да вардиме, кога то други те сме седнали, да не ставаме безъ нужда; и да не стоиме седнали когато дружина та стои на крака.

II

ЗА ГЛАВА ТА.

Добронаравіе то изыскува да си дръжиме глава та права, безъ да я кривиме на самъ на тамъ; да я необращаме на самъ на тамъ безсмысленно. Движеніе то на глава та е едно злонаравіе кое то треба да отбѣгнуваме въ разговоръ тѣ: Никога не е простено да отговаряме съсѣ глава та си за онова що ни питатъ, освенъ когато го изыскува нужда та.